

[K. B. Andersen.]

til den ene og den anden side. Det vil sige, at det fællesmarked, vi var kommet ind i, havde været et fællesmarked, hvortil der — jeg skal ikke nævne mange tal, men dog et par stykker — af vore industriprodukter gik omkring 23 pct., medens der alene til England, Norge og Sverige gik 32 pct., og af vore landbrugsprodukter gik knap 40 pct., medens der til England alene gik 43 pct. Det vil altså være rigtigt at sige, at indtræden i fællesmarkedet dengang ikke udelukkende havde betydet, at der var blevet åbnet muligheder — der var også blevet lukket af for muligheder.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var efter god konservativ tradition ivrig efter at trække fronter op til højre og venstre, og derunder kom han også med et angreb på den højtærede statsminister, som jeg ikke skal komme ind på — statsministeren har allerede svaret på det. Det er da helt givet, at det er en naturlig opgave for oppositionen at øve kritik mod regeringens medlemmer, men jeg tror nok, eller rettere sagt: jeg ved, at det ærede medlem hr. Poul Møller alvorligt undervurderer befolkningen, hvis han tror, at disse rent personlige statsministerangreb, som det ærede medlem har gjort sig til specialist i, er egnede til at kalde på befolkningens politiske interesse og egnede til at skabe respekt om arbejdet i det høje ting.

Det ærede medlem var inde på spørgsmålet om udgiftspolitikken og sagde i den sammenhæng, at det var forkert, at regeringen havde tilrettelagt udgiftspolitikken sådan, at pengene var brugt — det ærede medlem sagde det i forbindelse med spørgsmålet om skattelettelserne — og det ærede medlem spurgte, om det ville hjælpe os markedspolitisk, hvis skatterne blev højere. Jeg skal skænke det ærede medlem selve popformen i spørgsmålet og blot holde mig til realiteten. Det ærede medlem nævnte endnu en gang, at vi har denne aftale om skattelettelser; det er måske derfor rigtigt atter at minde det ærede medlem om — selv om det er gjort snart til bevidstløshed — hvad det ærede medlem ved i forvejen, nemlig at der udtrykkeligt i denne aftale står, at den helt eller delvis vil kunne fraviges, for så vidt der ud fra en almindelig samfundsøkonomisk vurdering er enighed

derom. Det vil altså sige, at aftalen om skattelettelser må tages op i en almindelig økonomisk sammenhæng, f.eks. i forbindelse med de mådeholdskrav, der nu lyder. Når det faktiske forhold er det, at af de 675 mill. kr., der efter udskrivningslovforslaget er tale om at nedsætte skatterne med, vil de 375 mill. kr. gå til lettelse for personer med skattepligtige indkomster på over 15.000 kr. — altså indtægter på over 18.000-19.000 kr. — er det klart, at dette for nogle af de mennesker, som lever på et helt andet og beskednere niveau må lyde ejendommeligt med disse mådeholdskrav. Dette er begribeligvis ikke en kritik af den aftale, der er indgået i foråret. Det var en helhedsaftale, der først og fremmest havde til opgave at sørge for også fremover at betrygge beskæftigelsen. Men når vi nu i situationen som forudset skal tage stilling til, i hvilket omfang og på hvilken måde aftalen skal gennemføres, må den selvfølgelig sættes i relation til vor almindelige økonomiske politik og også — netop når vi fører markedsdebat — til vor kreditpolitik. Der har dog hidtil været megen enighed om her i tinget, at det var vigtigt for både produktion og beskæftigelse at arbejde for en lavere rente. Men det er i hvert fald ikke umiddelbart indlysende, at man arbejder for en lavere rente ved at føre en finanspolitik som den, det ærede medlem gjorde sig til talsmand for. Men det vender vi jo tilbage til i en helt anden sammenhæng, som den højtærede statsminister sagde.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at det var ikke sandsynliggjort, at fællesmarkedet ville være til fordel for os. Nu udtrykte det ærede medlem sig ikke ganske klart om, hvad det var for et fællesmarked det ærede medlem tænkte på. Hvis det var det fællesmarked, som regeringen har arbejdet for, hvis det var det fællesmarked, som mit parti har givet tilslutning til at arbejde for — det vil sige et fællesmarked udvidet med England og, efter alt hvad vi havde grund til at tro, med Norge og under kontakt under den ene eller den anden form med de øvrige EFTA-lande — så vil det sige et fællesmarked, der i dag modtager 90 pct. af vore landbrugsprodukter og 60 pct. af vore industriprodukter. Jeg synes nok, man skal være meget large for sådan lige at knipse ad det og